

Elodie Heloise: Woestijnzand

Elodie Heloise tijdens de presentatie van haar boek in Nederland.

FOTO'S LIESBETH TUYNMAN-VAN BAAR

rie' over het al dan niet kappen van een oude boom wat ongelukkige gevolgen heeft en het verhaal 'Den wowo' over onder meer een musicus die een winnend loterijbriefje als leeg gaat krijgt van een overleden schildervriend, waarbij het aan hem wordt overgelaten wat hij met het geld gaat doen, maakte mijn aanvankelijke oordeelsvorming opnieuw een stevige draai. De hoofdpersoon deelt het gewonnen geld tenslotte uit aan de nummervkoopsters, waarna hij bedenkt: Daks, den wowo – 'over de dood heen heeft zijn vriend hem nog een keer op het verkeerde been gezet'.

Zo verging het mij ook, toen ik bedacht dat eigenlijk alle ver-

halen in de bundel toch wel heel bekende eilandelijke thema's tot uitgangspunt en onderwerp hebben. De auteur had mij met

Verslag van een leesproces

mijn aanvankelijke oordeel gaandeweg de bundel ook beetgenomen. Met overbe-

kende onderwerpen zoals loten, drugs, bruha, slavernij en discriminatie komt Elodie Heloise bij de argeloze lezer binnen om die overbekende gegevens op een nieuwe en originele manier te vertellen. Maar als literatuur vernieuwend kan en volgens velen in deze tijd ook moet zijn, dan zijn bekende verhalen als deze inhoudelijk toch niet erg interessant. Ik moest nogmaals bij herlezing en nadere beschouwing mijn mening herzien, toen ik op

details ging letten die voornamelijk de stijl betreffen. Ik geef als voorbeeld het verhaalbegin van 'Den wowo': „Op het moment dat de nacht zijn optreden afsluit en de dag achter de coulissen klaarstaat om een glorieuze rentree te maken wordt Elger wakker.” Het traditionele verhaal over de Afro-Caribische slavernij begint met de knappe metafoor van het Saharazand: „Op de adem van de wind is het over zee gereisd. Om duizenden mijlen

verderop de Curaçaose bodem te bedekken. De oorsprong ervan is onderweg verloren gegaan. Is vermengd met zoutkristallen, geschuurd door passaatwinden en gewassen door tropische regens. Ik weet dat ik daarom bij Shon Chia ben. Shon Chia heeft nog een stuk van de oorsprong in handen.”

Na lezen, doorlezen en herlezen heb ik met mijn leesproces een weg afgelegd waarbij ik aanvankelijke meningen en oordelen moest herzien en herformuleren. Daarom dit verslag van mijn leesproces vanuit mijn voortdurende vraag wat ik nou met de bundel aan moest vangen en hoe die te beoordelen. Mijn antwoord: Elodie Heloise maakt in haar bundel een aantal traditionele Curaçaose thema's opnieuw bespreekbaar. Uiteindelijk heb ik 'Woestijnzand' van

Elodie Heloise niet gelezen om zijn vernieuwende inhoud, maar ben ik wel geboeid geraakt door de stijl. Volgens veel critici is het nou net dat wat belangrijk is in de literatuur, al gaat mijn voorkeur uit naar de combinatie van een verrassende nieuwe inhoud die onlosmakelijk verpakt wordt in origineel en aansprekend taalgebruik. Ondanks mijn kanttekeningen, vind ik dat Elodie Heloise een verdienstelijke bundel heeft geschreven als aankondiging van een nieuw literair talent in ontwikkeling.

Elodie Heloise: Woestijnzand (verhalenbundel)
Haarlem: In de Knipscheer (2012)
192 pagina's
ISBN 978 90 6265 803 9
www.indeknipscheer.com
vanaf half oktober verkrijgbaar bij Mensings Caminada

Charlotte Doornhein zit naast Elodie Heloise. Zij heeft haar gemotiveerd om verder te gaan en de eerste redactie van de verhalen gedaan. In het einde van het boek schrijft Elodie Heloise: „Masha Danki, voor het redigeren van de eerste versies en het duwtje dat ze me gaf om daar te gaan waar ik nog niet durfde.”

Een dikke omhelzing van onderwijskundige en fan Ber Sorree, werkzaam als adviseur voor horecaprojecten op Curaçao.